

Mystieke en mysterieuze verhalen van
liefde voorbij de dood

Eerste druk ©2024 Peter Keijsers

ISBN: 9789465122410

Uitgegeven door: Brave New Books

Afbeelding voorzijde: Shutterstock

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

PETER KEIJSERS

MYSTIEKE EN
MYSTERIEUZE
VERHALEN
VAN LIEFDE
VOORBIJ DE
DOOD

Inhoud

Negen levens
Zo dichtbij, en toch zo ver weg
Een kort moment van onbezorgdheid
Het hof van de koning behagen
Een belofte van gene zijde
De diepste connectie
De helpende hand
De laatste wandeling
De vergiftigde bron
Een definitief afscheid
Tweeduizend jaar
De rode lantaarn
Harrow op de heuvel
De stem in de nacht
De handelaar en de dochter van de Sultan
De geest van Gunahaní

Negen levens

Negen levens

De dag is al aangebroken als ik wakker word na een lange nacht slapen. De zon schijnt door een kleine opening door de gordijnen terwijl een van de ramen open staat om de kamer frisse lucht te laten inademen. Nog steeds onder de lakens blijf ik hangen in de nagloed van een levendige droom die ik probeer vast te houden. Ik wil nog niet uit bed komen en me omdraaien om die droom zijn voortzetting te laten hebben. Het is zo'n mooie droom, van prachtige weiden met bloemen in alle kleuren van de regenboog en schapen die in de verte worden gedreven. Het is een warme dag met een strakblauwe lucht, en ik verlang ernaar om in die weide te zijn. Het geeft mij een gevoel van rust, van innerlijke vrede. Ik probeer me het gezicht te herinneren van de herder die zijn schapen zo vakkundig leidt, maar het enige wat ik zie is een wazig gezicht onder een simpele strohoed op gewone kleding. Het hele landschap voelt zo vertrouwd, zo echt dat het bijna lijkt alsof ik ken die plek. Maar dan neemt de harde realiteit bezit van mij.

De telefoon gaat en half versuft neem ik op. Mijn beste vriendin wil met mij koffie drinken en vraagt welk tijdstip mij het beste uitkomt. Ik

antwoord dat ik nog wakker moet worden en dat ik haar later terugbel. Ik draai me om en bereid me voor om terug te keren naar mijn magische droom. Ik woel en ik draai, maar de droom aarzelt erg om niet terug te keren. Toch wil ik de gezelligheid van mijn bed niet verlaten en wakker liggen staren naar het plafond. Wat een aangename droom was dat inderdaad. Maar de wrede realiteit van het dagelijks leven zorgt er uiteindelijk voor dat we opstaan. Ik draai de lakens van mezelf om en mijn voeten zoeken naar de pantoffels naast het bed.

Zoals elke ochtend maak ik mijn ontbijt. Twee eieren met de zonnige kant naar boven, toast, fruit en yoghurt en een glas vers geperst sinaasappelsap. Het is een ritueel dat ik al zoveel jaren doe. Terwijl ik naar het nieuws op tv kijk, begin ik te eten. Dan voel ik iets bij mijn tenen, maar als ik kijk, zie ik niets. Ik ga door met ontbijten, maar dan voel ik weer iets aan mijn tenen. In één oogopslag zie ik een gouden schaduw van een lang verloren vriend.

Ik heb je ongeveer tien jaar geleden laten inslapen, nadat ik merkte dat je blind was geworden en bijna was uitgehongerd omdat je je

voerbakje niet meer kon vinden. Je was al bijna zeventien jaar mijn metgezel, en het brak mijn hart om je te zien lijden. Sinds ik je bij de dierenarts bracht, heb ik je heel erg gemist. Tot mijn verbazing bleef je daarna zelfs bij mij. Je onschuldige en zuivere ziel had zich in het hiernamaals aan mij gehecht, en nu vind ik je weer, terwijl ik mijn tenen lik. Ik heb je zoveel jaren moeten missen, en nu troost het me om je weer aan mijn voeten te vinden. Je bent mij niet vergeten, en hoewel het mij een vreemd gevoel geeft, ben ik dolblij je weer te ontmoeten.

Zo dichtbij, en toch zo ver weg

Zo dichtbij, en toch zo ver weg

Ze speelden in een afgelegen gebied van de oude kasteelruïne, zoals ze al zo vaak hadden gedaan. Deze ruïnes stonden er al eeuwen, zo leek het. Het was ooit eigendom van een illustere ridder die uit de nabijgelegen stad was verbannen nadat duidelijk was geworden dat hij in feite rovers van wapens voorzag om onschuldige voorbijgangers aan te vallen. Maar na zijn dood was er niemand meer die de rechten op het kasteel opeiste, en sindsdien raakte het in verval. Hij en zijn jonge vrouw waren kinderloos gebleven, en zijn nabestaanden hadden hem jaren geleden aan de kaak gesteld. Slechts twee mergelstenen grafstenen in dit afgelegen gebied waren stille getuigen van zijn bestaan.

Tegenwoordig waren de ruïnes een populaire speeltuin van de huidige jeugd. Hoewel bepaalde gebieden onherstelbaar in verval waren geraakt en behoorlijk gevaarlijk waren, trokken deze jongeren zich weinig aan van de waarschuwingen. Ze beschouwden het als een opwindende plek waar ze hun levendige fantasie konden prikkelen. Overal waar ze heen konden, stapten ze. Ze zagen zichzelf als ridders die

vochten om de hand van een mooi meisje, of een vijand in de strijd overwonnen, of duelleren met een ondeugende slechterik. En nu stelden ze het zich opnieuw voor, zoals ze al zo vaak hadden gedaan, volledig ondergedompeld in hun fantasierijke spel. Ze waren zo in beslag genomen door hun spel, dat het avonddonker was geworden. Alleen de maan en de sterren verlichtten hun speeltuin door af en toe een mistige wolk.

Terwijl ze hun spel bleven spelen, merkten ze niet dat er twee schaduwen over de ruïnes dwaalden. Pas toen deze schaduwen begonnen te jammeren, tilden ze hun hoofd op en draaiden zich om naar het punt waar het geluid vandaan kwam. De twee schaduwen waren transparant en hadden een grijsachtige glans in hun uiterlijk. Het bleken de geesten van de ridder en zijn vrouw te zijn, die elkaar zochten in het dodenrijk. Ze konden elkaar zien, maar werden gescheiden door een onzichtbare kracht. Aan weerszijden van het pand bleven ze tegen elkaar jammeren, verlangend naar een hereniging.

De kinderen schrokken eerst, maar kregen na